

הגברת הראשונה של הרייך השלישי

מחזה לשחקנית

מאת נוריאל טוביאס

בימוי: דליה שימקו ונוריאל טוביאס

שחקנית: דליה שימקו

הקדמה

היסטוריונים רבים מתארים את מגדה גיבלס כדמות האניגמטית ביותר בתולדות העלית הנאצית. בשעה שהגברים רקמו והגשימו את מזימתם השטנית במנגנון מחושב וקר-רוח ובידיעה ברורה לאן מועדות פניהם, נשותיהם, מאידך גיסא, נקלעו למערבולת המחרידה מתוך מניעים אישיים אויליים, מקריים כמעט, ודחפים "נקביים" בלתי-נשלטים, והיו אלה דווקא תולדותיהן שלהן שחשפו את המכאניזם המתמטי הנאצי המופתי (לו התמכרה גם ההיסטוריה הרשמית) במערומיו – אורגיה סלונית כאוטית ונודפת ניחוח שמפנייה זולה חמצמץ של זעיר-בורגנים לשעבר.

על כולן עלתה מגדה גיבלס, שנודעה אז כ"גברת הראשונה של הרייך השלישי", ושלסיפורה אין אח ורע במורכבותו ובתהפוכותיו, ושאמיתותו עולה על כל דמיון.

מדיאה זו, נולדה לאב בודהיסטי מעורער ולאם קתולית אלכוהוליסטית, חונכה במנזר שנזירותיו הפכו אותו בסתר למכון קוסמטי, אביה החורג היה יהודי שנכלא ומת במחנה-ריכוז, ניהלה בנעוריה מערכת יחסים רומנטית עם חיים ארלוזורוב, נהייתה לציוניסטית, עמדה להתגייר ולעלות עמו ארצה, הפכה לפרוטסטנטית ולגרושה מולטי-מיליונרית, כמעט ונישאה לאחינו של נשיא ארצות-הברית דאז שניסה להתנקש בחייה, התאהבה ביוזף גיבלס אותו ראתה לראשונה בכינוס אליו הגיעה במקרה, הצטרפה למפלגה הנאצית בבורות מופלאה של הבנת מהו למעשה הרעיון הנאצי שממילא לא עניין אותה, נישאה לו ובו-זמנית הייתה אהובתו האפלטונית של הפיהרר, הפכה ל"אישה הארית לדוגמא" וכיכבה בסרטי-התעמולה הפופולאריים של בעלה, אושפזה בכפייה בבית-משוגעים שם אובחנה כסכיזופרנית, נגררה בעל-כורחה אל הבונקר התת-קרקעי של הרייכפלאטץ, ולבסוף הרעילה את ששת ילדיה במו ידיה, אף כי הייתה יכולה בקלות להצילם, והתאבדה.

בשעה שאדולף היטלר הוא דמות שההיסטוריה הנציחה וקברה מאחוריה בעת ובעונה אחת, ושלנו, כקורבנותיו, כמעט ואין בו עניין אומנותי, סיפורה של מגדה גיבלס, דווקא בשל היותה דמות איזוטרית של אותה התקופה ושקשריה המשפחתיים והאישיים עם העם היהודי ידועים למעטים, מהווה לא רק הצצה

מרתקת אל אחורי-הקלעים של הרייך השלישי מבעד לעיניה של אישה שהבינה מאוחר מדי באיזו מלכודת נלכדה, אלא משל ייחודי במורכבותו השופך אור על אמת שחוצה את גבולות הזמן והמקום – האדם כרוצח וכקורבן.

המחזה מתרחש בבונקר התת-קרקעי של הרייכספלאטץ, רגע קצר לפני שכוחות הצבא-האדום חשפו אותו, ביומו האחרון של הרייך השלישי. דקות ספורות לאחר שהפיהרר ופילגשו התאבדו, ובזמן שתושבי הבונקר האחרונים מתאבדים בזה אחר זה בניצוחו של יוזף גיבלס, נכנסת מגדה בהיחבא לחדרה ונועלת את הדלת. בעודה מחכה לתורה לשים קץ לחייה, היא מבחינה לפתע במכונה חשמלית המונחת על שולחן-עץ קטן, ומזהה שזו תחנת-השידור הניידת של בעלה, שר-התעמולה לשעבר, ממנה היה משדר מדי יום ביומו את נאומיו הרדיופוניים למכשירי-הרדיו של האומה הגרמנית. מגדה, שמבינה היטב שזאת שעתה האחרונה, מחליטה להפעיל את המכונה החשמלית ולשדר מתוכה למכשירי-הרדיו של העיר הבוערת מעליה תוכנית רדיופונית, ביודעה שספק רב אם מישהו בעולם מאזין לה. היא יודעת שזאת ההזדמנות האחרונה שלה לחשוף בפני מאזיניה את האישה האמיתית המסתתרת מאחורי התואר שהוצמד לה – "הגברת הראשונה של הרייך השלישי". דרך וידויה האחרון בחייה, תוך שהיא משדרת למאזיניה מבזקי חדשות על נשף המוות שמתחולל מעבר לדלת הנעולה, נחשפת אט אט לראשונה האמת הידועה רק לה על אודות הקנוניה הנאציונל-סוציאליסטית. מגדה הופכת בהדרגה את השידור החי מתחנת-הרדיו לזירת התרחשות רבת-פעולה בימתית ותהפוכות מפתיעות בחדר המתפורר שעשרים מטרים מעליו בוקעים קולות ההפצצות הארטילריות והאזעקות ושמעבר לדלתו מקבלת מסיבת ההתאבדויות תפניות חדשות, והיא עושה זאת בדרך קומית ורווית הומור נוקב ואירוניה מרה שהופכת במהלך המחזה לחיסול חשבונות אכזרי, טראגי ומצמרר עד אימה, שבסופו היא חושפת את הסוד שהוליך אותה להיחבא בחדר הנעול – לפני שעה קלה רצחה את ששת ילדיה במו ידיה לאחר שהשקתה אותם בקקאו מורעל.

הקפדתי בשבע עיניים שכל ציוני השמות, המקומות, התאריכים, האירועים וההקשרים במחזה יהיו עובדות היסטוריות מדויקות.

חושך מוחלט על הבמה.

מתוך הרמקולים נשמע קולה של אישה נואמת בשידור-רדיופוני.

הקול: אני מחשיבה זאת כחובתי האישית להראות יפהפייה ככל שניתן לי להראות יפהפייה. בדרך זו, אזרחיות גרמניה הנכבדות, אני מקווה שאהיה עבורכן מקור להשראה. חובתכן, אזרחיות יקרות, היא להראות יפהפיות ואלגנטיות כמוני. חובתנו, אזרחיות יקרות ונכבדות, היא לשוב ולהיות נשים גרמניות אמיתיות מתוקף מוצאנו הארי הייחודי. אזרחי גרמניה הנכבדים הם הגברים הגבריים ביותר, ומשום כך, אזרחיות נכבדות, חובתנו כנשותיהם היא להיות הנשים הנשיות ביותר. עלי ועליכן מוטלת מכאן והלאה החובה ההיסטורית להיות נשים אופנתיות, יפהפיות, ואינטליגנטיות.

האור עולה.

חדר תת-קרקעי בבונקר.

נורת ניאון בודדה וקרה משתלשלת במעוקם בין קירות סדוקים ומתפוררים.

מגדה גיבלס מהלכת במעגלים איטיים סביב כסא-עץ, כשמדי פעם בפעם היא מעיפה מבטה לעבר קופסת-מתכת מוזרה המונחת על שולחן קטן בעברו השני של החדר, שמצידה האחד מוליך חוט-חשמלי אל מיקרופון, מעליה אנטנה קטנה, ומצידה האחר מוליך חוט-חשמל אל תקע-חשמלי שאיננו מחובר אל השקע שבקיר. המכונה כבויה ודוממת.

היא ממשיכה במעגליה סביב כסא-העץ, ואז קופאת על מקומה. הצצותיה החולפות לעבר קופסת-המתכת הופכות למבט ממוקד ונוקב לעברה.

היא פוסעת אל קופסת-המתכת פסיעות זעירות, נעצרת, ונסוגה פסיעה אחת אחורה. היא מסיבה ראשה, ושוב פוסעת אל עבר קופסת-המתכת פסיעות זעירות נוספות, נעצרת שוב, ושוב נסוגה פסיעה אחת אחורה. פאזזה. היא מסיבה ראשה, לרגע חוככת בדעתה, ובתנועה פתאומית והחלטית היא נוטלת את כסא-העץ בידיה, פוסעת הישר אל קופסת-המתכת, מניחה את כסא-העץ מולה, ומתיישבת. היא נועצת בקופסת-המתכת מבט מלא-תיעוב. עיניה בוחנות את קופסת-המתכת מכל צדדיה, ניכר על פניה שדבר-מה אינו נהיר לה, כשהיא מבחינה שחוט-החשמל של התקע איננו מחובר לשקע. היא מתכופפת, נוטלת את חוט-החשמל של התקע, ומחברת אותו אל השקע שבקיר.

בבת-אחת מתעוררת קופסת-המתכת לחיים. דופנותיה רוטטים, מצג גרפי ניצת לפתע בליבה של המכונה בלהבה זרחנית כחולה ואורות אדומים מהבהבים נדלקים בתוכו, האנטנה מזדקפת מעצמה כלפי מעלה, וקולות פצפוף חשמליים ורחש מכאני מבעבע של גלגלים פנימיים הנמסכים למעין זמזום רדיופוני מוזר בוקעים מתוכה.

מגדה מזנקת אחורה בבהלה. היא שולחת ידה בזריזות אל השקע במטרה לשלוף מתוכו את התקע, אבל ידה קופאת באוויר בעמדת ניתוק. היא נועצת מבט במכונה, ואז בתקע, ושוב במכונה, ושוב בתקע, מהססת לרגע, ואז מרחיקה ידה מן התקע ואיננה מנתקת אותו.

קולות הפצפוף החשמליים והמבעבעים של המכונה מתייצבים לכדי המהום חרישי של נשימה מכאנית, הלהבה הזרחנית והאורות המהבהבים מתייצבים אף הם לכדי הארה כחלחלה ושלווה, הרטט הנסער נרגע אף הוא, ורק אז, פוסעת מגדה בזהירות רבה לעבר המכונה, מתיישבת על כסא-העץ המונח מולה, ונוטלת את המיקרופון שמחובר אליה בידיה.

היא לוקחת נשימה ארוכה, מקרבת בזהירות את המיקרופון אל שפתותיה, ומתחילה לדבר לתוכו.

מגדה: אזרחי ברלין היקרים. אינני יודעת אם אתם שומעים כעת את קולי או לא. אינני יודעת אם זרם-החשמל בבתיכם נותק או חודש. אינני יודעת אם גלי-הרדיו עליהם נישא כעת קולי נקלטים במכשירי-הרדיו שלכם או אם הם משובשים על-ידי כוחות הצבא-האדום. ייתכן שאתם שומעים אותי. ייתכן שלא. ייתכן שהמאזין היחיד לקולי כעת הוא קשב מודיעין בולשביקי. ייתכן שקשב המודיעין הבולשביקי נרדם על משמרתו או יצא לעשות את צרכיו, ואפילו הוא איננו שומע אותי. ייתכן שאי-שם באפריקה מישהו שאין לו מושג בשפה הגרמנית שומע אותי כעת, ולך, מאזין אפריקאי יקר שלי, אני מייעצת להחליף בדחיפות את התחנה. ייתכן שרק בגלקסיה רחוקה בקצהו השני של היקום אני נקלטת כעת, אך אני בספק רב אם זהו אכן המצב. ייתכן שהמאזין היחיד לקולי כעת הוא אני.

(פאזזה)

עד לפני שבועות ספורים, אזרחי ברלין היקרים, נקלטה תחנת-השידור לתוכה אני מדברת כעת בכל מכשירי-הרדיו שלכם. ולא רק בשלכם, אזרחים יקרים, אלא בכל מכשירי-הרדיו האירופאים, ולא אתפלא אם גם בכל מכשירי-הרדיו שבכל העולם כולו. מתחנת-השידור הזאת שמעתם מדי יום ביומו את קולו של בעלי היקר, ואני מתנצלת בשמו במידה ובזמן האחרון החלו הנאומים הרדיופוניים שלו לשעמם אתכם, שלא לומר, נשמעו לכם, בלשון המעטה, אידיוטיים. עד לפני שבועות ספורים, הייתה תחנת-השידור הזאת ממוקמת בלב ליבו של קומפלקס מפואר בסטודיו המשוכלל של משרדי-התעמולה עוצרי-הנשימה של בעלי. כעת מונחת תחנת-השידור הזאת על שולחן-עץ קטן, בחדר אפלולי וקר, בבונקר תת-קרקעי, עשרים מטרים מתחת לפני-האדמה. לכל מעריציו של בעלי, שלא לומר, מעריצותיו, אני מתנצלת בשמו על-כך שלא הוא זה המשדר אליכם כעת, אלא אשתו. מכיוון שכל מה שחשבתם שאתם יודעים עלי, מאזינים יקרים, היה לדאבוני שקר גמור שלא לומר פנטזיה הוליוודית של מוח חולני, ומכיוון שאת יומני האישי בו כתבתי את האמת על חיי שרף בעלי היקר עד פיסת הנייר האחרונה, לא נותר לי שום אמצעי כדי לספר לכם את מה שבאמת קרה לי מלבד תחנת-השידור הארורה הזאת. לא את בעלי היקר ואת הבוס שלו אני רוצה לחשוף בפניכם. בשלב זה של חייכם, מאזינים יקרים, אין לי ספק שכבר הבנתם טוב מאוד עם מי היה לכם עסק. את עצמי אני רוצה לחשוף. ואם אתם, מאזינים יקרים, נלכדתם במלכודת שלהם בגלל שפחדתם מהשכנים, מילדיכם המלשינים, ומקציני האס.אס באזור מגוריהם – אני נכנסתי למלכודת הזאת על נעלי-עקב גבוהות, מסקרה זוהרת, וחיוך אינפנטילי. זאת ההזדמנות האחרונה שלי לעשות את זה. במידה ולא

את קולי ייחלתם לשמוע בשידור רדיופוני זה, אלא את קולו של בעלי היקר, גם לכם אני
מייעצת להחליף בדחיפות את התחנה. בעלי היקר עסוק כעת בשאלה כיצד להעלים את
גופותיהם של הפיהרר שלנו ופילגשו שהתאבדו לפני כשעה – והרי לכם סקופ, מאזינים
יקרים! – בחדר הסמוך לחדר הזה. כמדומני שהפיהרר שלנו דרש לשרוף את גופתו וגופת
פילגשו מיד לאחר מותם, וכעת בעלי היקר, בעזרתם האדיבה של רוחות-הרפאים
האחרונות שטרם התאבדו בבונקר המצחין הזה, שוברים את הראש בניסיון נואש להבין
מניין, לעזאזל, הם אמורים לגרד חבית נפט לצורך המדורה המשפחתית. לכל המאזינים
שלא החליפו את התחנה ושקולי נשמע להם מוכר מאיפשהו, אך הם אינם בטוחים
בוודאות שזאת אכן אני, ולכל המאזינים שאינם יודעים בכלל מי אני מה אני ולמה אני,
ולכל המאזינים שנקלעו לשידור רדיופוני זה בטעות – כולל אתה, קשב בולשביקי יקר שלי
– אני שמחה לבשר לכם שזאת אכן אני, ללא ספק אני, לצערי הרב אני, אני, אני, ואני,
האחת והיחידה – מרלינה דיטריך!

(פוצחת בשירה)

FALLING IN LOVE AGAIN

NEVER WANTED TO

WAS AM I TO DO

I CAAAAN'T HELP IT

(פורצת בצחוק קצר ובלתי-נשלט. פאזזה. פניה שבים ומתקדרים)

שמי מגדה גיבלס. אשתו של יוזף גיבלס. אני הגברת הראשונה של הרייך השלישי.

(חושך)

.2

מגדה: (לתוך המיקרופון)

- עקרונות הבודהיזם, ילדתי, מושתתים על הוראותיו של גאוטמה סידהרטה שקיאמוני,

הידוע כבודהא ההיסטורי.

- מה זה "בודהא", פאפי?

- בודהא פירושו הנאור, ילדתי.

- מה בשם אלוהים אתה רוצה מהילדה הזאת, אוסקר רייטשל?
אל תשימי לב לאימא, מגדה. עבודה מלחמת-העולם הראשונה לא הייתה סיבה מספיק טובה כדי להפוך לבודהיסט כמוני. איפה היינו? אה כן. גאוטמה סידהרטה שקיאמוני. מטרתה המרכזית של הבודהיזם, ילדתי, היא לשחרר את האדם מסבל.

- ומטרתה המרכזית של אוגוסטה רייטשל, אוסקר, היא שילדתה בת החמש תשחרר מהרצאות על בודהיזם מהבוקר עד הלילה!

- כבר גומרים, יקירתי. רק עוד ארבע אמיתות נאצלות, ומגדה הולכת לישון. איפה היינו? אה כן. ובכן, ארבע האמיתות הנאצלות שהן בסיס הבודהיזם הן: 1. הסבל קיים והוא אוניברסלי. 2. מקורו של הסבל הוא השתוקקות. 3. השתוקקות אפשר לבטל. 4. הדרך לביטול השתוקקות, הלא היא הדרך הנאצלת בעלת שמונת העקרונות הנאצלים -

- תסלח לי מאוד, אוסקר רייטשל, אבל אנחנו סיכמנו על ארבע אמיתות נאצלות ולא על עוד שמונה עקרונות נאצלים!

- אבל, מאמי -

- שום מאמי, מגדה, ושום שמונה עקרונות נאצלים! פיפי, אווה-מריה, לישון - ולילה טוב!

- אבל אוגוסטה -

- שום אוגוסטה, אוסקר! תתמצת לה את כל העקרונות האינסופיים האלה שלך ושל הבודהא הזה במשפט אחד, בבקשה, ונגמור כבר עם הסיפור הזה!

- אבל, אוגוסטה, באמת, איך אפשר לתמצת את כל הבודהיזם במשפט אחד?

- אה, לא? אי-אפשר? אז תרשה לי, בבקשה, לתמצת לך אותי במשפט אחד - אנחנו מתגרשים! מחר בבוקר אני ומגדה מסתלקים מהבית הבודהיסטי הזה, ושלא תחשוב אפילו לחפש אותנו! ברור?!

(פאזזה. מחייכת בעצב)

וזהו, מאזינים יקרים. זאת הייתה הפעם האחרונה שפגשתי את אבי היקר, אוסקר רייטשל. האמת? לא כל-כך הבנתי על מה הוא מדבר בדיוק, ואפשר לומר שהבנתי יותר למה נמאס לאימא ממנו ומכל הבודהיזם שלו, אבל דבר אחד שהוא אמר לי פעם אני זוכרת בבירור. התעוררתי מחלום-בלהות נוראי שבו אני הייתי מתה, והוא היה מת, ואימא הייתה מתה, והתחלתי לצרוח: הצילו! הצילו! אבא נכנס בריצה לחדר-השינה שלי, התיישב ליד המיטה, החזיק לי את היד, ואחרי שסיפרתי לו בדמעות על הסיוט האיום שלי, הוא חיך אלי חיוך

של מלאך, ואמר לי בקול שקט ונפלא: "אין לך מה לפחד מהמוות, ילדתי. כשאנחנו הבודהיסטים מתים – תוך שנייה אנחנו קמים לתחייה בתור מישהו אחר. גלגול נשמות, מגדה – גלגול נשמות."

(פאווה. פניה שבים ומתקדרים)

כן, מאזינים יקרים. כשאנחנו הבודהיסטים מתים...כשאנחנו הבודהיסטים מתים...

(פאווה. במצב-רוח פתאומי ועליז)

ואז, אימי היקרה, שרצתה להיות בטוחה ששום גאוטמה סידהרטה שקיאמוני איננו מסתובב עוד במוחה של ילדתה, החליטה לשלוח אותי למנזר. ואם, מאזינים יקרים, העלתם בדעתכם שבמנזר הוא התעסקנו בשינון הברית-החדשה, במחזור התפילות הקתולי, בנרות, צלבים או קטורת, אז ככה. הנזירה מריאנה – הייתה מנגנת לי בגרמופון הישן שלה תקליטים של ג'אז, קצת שופאן, ובעיקר את מיטב הלהיטים האינפנטילים של המסיבות הסלוניות שהיא, דרך אגב, מעולם לא הוזמנה אליהן. הנזירה יולנדה – שותפתה לקנוניה ה"בתולית" – לימדה אותי, כמו גופה וגופי, את צעדי הריקוד הנכונים של כל בלט, וואלס, פולקה, ובעיקר, רומבה. נזירות "קדושות" יותר, כמו הנזירה גרטרוד – הציגו בפני את כל רישומי העירום של דה-וינצ'י, וכך למדתי לצייר בעצמי את איברי-המין הזכריים בפרופורציות ובפרספקטיבות המדויקות ביותר. לפעמים, הייתה נתקפת גרטרוד בהתקף "קתולי" במיוחד – ומקריאה לי פרקים נבחרים מספריו של שופנהאור. חוץ מזה שהבנתי שהמסכן היה טיפ-טיפה מדוכא מהחיים והמליץ לכולנו להתאבד, לא הבנתי כלום, והמשכתי לצייר לי יושבים רנסאנסיים. הנזירה רנטה – העבירה לי שיעורי אופנה מרתקים, שכללו עיצוב, גזירה, תפירה, כיבוס, וגיהוץ של חליפות אלגנטיות שהיו לא פחות מהמילה האחרונה במודה. ואחרונה חביבה, אם המנזר, הלא היא הנזירה "החסודה" יוהאנה – שהדבר היחיד שעניין אותה בחייה הישועיים היה וודו, כשפים, וניבוי-עתידות על-פי כל שיטה צוענית המוכרת לאנושות ולה, שלא העבירה שום-שיעור על שום-דבר לאף-אחד וישבה כל היום מול כדור-הבדולח שלה בחדרה הנעול. יום אחד החליטה המכשפה הקתולית הראשית לנבא לי את עתיד, לקחה את כף-ידי, בחנה אותה כמה רגעים, והודיעה לי רשמית "מגדלנה, על-פי מה שאני רואה בקווים האלה, יום אחד תהפכי למלכת העולם" והוסיפה כבדרך-אגב, "אבל הסוף יהיה רע מאוד". כשעזבתי את המנזר הביזארי שהוא הייתי לא פחות מהמומחית, בהא הידיעה, לקוסמטיקה, אופנה, מוסיקה זולה, טנגו, קלאסיקה-בגרוש, ואלגנטיות. אבי הבודהיסטי הזהיר אותי לא פעם שמקורו

של כל הסבל האוניברסאלי הוא ההשתוקקות לדברים שאיננו יכולים להשיג, אבל צר לי להודיע לכם, מאזינים יקרים, שבשלב זה של חיי, כל מה שעניין את הליידי בת השלוש-עשרה הזאת הייתה אותה השתוקקות בדיוק, ואני ישבתי בחדרי, תפרתי לעצמי חליפות, עיצבתי לעצמי תכשיטים, רקחתי לעצמי קרמים, רקדתי עם עצמי וואלסים מול המראה, והשתוקקתי, והשתוקקתי, והשתוקקתי.

(היא מוציאה מכיסה ליפסטיק, ובשאריותיו האחרונות, מורחת את שפתיה בצבע אדום מדם, ומשליכה אותו לקרקע)

(חושך)

3.

מגדה עומדת ליד הדלת, מצותתת למתרחש בחוץ.

מגדה: (בטון נמוך)

הנה...אני שומעת אותו...הוא בפרוזדור...מרביץ להם עוד אחד מהנאומים שלו...עכשיו הוא מסביר למזכירה המסכנה הזאת למה גם היא צריכה להתאבד כמו הפיהרר שלה...היא בוכה...והוא צורח...והיא בוכה...והוא ממשיך לצרוח...והיא מנסה להסביר לו שבחווה המקצועי שלה לא הופיע שום סעיף שמחייב אותה להתאבד...ועכשיו הוא צוחק...הוא צוחק כמו שרק הוא יודע לצחוק...אני מקווה שאתם שומעים את הצחוק הזה, מאזינים יקרים...אני מקווה שגם באפריקה שומעים אותו...מזכירה מסכנה...בכלל חלמה להיות רקדנית בלט...

(פאזזה. מתנתקת מהדלת, שבה אל כסא-העץ, מתיישבת, ונוטלת את המיקרופון לידיה)
אימא מצאה בעל חדש. פתאום היה לי אבא-חורג. הוא היה –

(פאזזה. בטון זריז ואדיש)

טוב, אין לי שום-דבר מעניין לומר לכם על אבי-החורג, מאזינים יקרים, אבא-חורג כמו כל אבא-חורג, אז ברשותכם נמשיך הלאה.

(פאזזה. חיוך ממזרי עולה על שפתייה)

מאזינים יקרים...אני באמת לא יודעת איך לספר לכם את זה...אחרי-הכול,
אנחנו...אתם...הוא...אני...אפילו המזכירה המסכנה...כולנו...

(פאזזה)

בקיצור, מאזינים יקרים, החבר הראשון שהיה לי בחיים היה יהודי! מה ששמעתם, מאזינים יקרים – יהודי! לא, לא, אל תחליפו תחנה, בבקשה, עכשיו כבר אי-אפשר להחליף תחנות יותר, הליידי לא מרשה! יהודי, מאזינים יקרים! אני קראתי לו ויק, אבל בבית-הספר שלנו קראו לו ויקטור חיים ארלוזורוב. אני בטוחה, מאזינים יקרים, שלאף-אחד מכם אין מושג מי זה בכלל, אבל לידיעתכם – חתיך שחבל על הזמן. היינו בני חמש-עשרה, שש-עשרה, משהו כזה, מאוהבים אחד בשני כמו שני ילדים מטומטמים, במיוחד אני, שאחרי ההרצאות של אבי הביולוגי על בודהיזם מצאתי את עצמי מקשיבה מהבוקר עד הלילה, במיוחד בלילה, אם יורשה לי לציין, להרצאות על ציוניזם. אני בטוחה, מאזינים יקרים, שגם זה לא אומר לכם שום-דבר, ולא שאני בדיוק הבנתי על מה מדובר, אבל מה שכן הבנתי, זה שציוניזם זה קודם כל שיהודים צריכים לעלות על אוניה, ולהפליג לפלשתינה. ויק היה ציוניסט בנשמתו. הכול אצלו היה פלשתינה. בוקר, פלשתינה, טוב, פלשתינה, מגדה, פלשתינה. מה, פלשתינה, דעתך, פלשתינה, ללכת, פלשתינה, לאופרה, פלשתינה, הערב, פלשתינה? הו, פלשתינה, אני, פלשתינה, תיכף, פלשתינה, גומר, פלשתינה! נו כן, מאזינים יקרים, אני הייתי הזיון הראשון שלו. ואם כבר מדברים, אז גם הוא לא בדיוק היה הזיון השני שלי. הייתי כל-כך מאוהבת בו. מה זה מאוהבת! לא רק שהפכתי לציוניסטית-הקתולית הראשונה בשכונה שלנו, כבר ארזתי מזוודות להפלגה לפלשתינה! לא, לא, מאזינים יקרים – אני לא מתלוצצת, אני באמת כבר הייתי בדרך לנסוע איתו לשם! יותר גרוע – בזמן שהוא דיבר על פלשתינה, ודיבר על פלשתינה ודיבר על פלשתינה – אני זאת שאמרה לו "ויק, נו, די, באמת, מספיק כבר עם כל הדיבורים האלה – בוא כבר נקום סוף סוף וניסע לפלשתינה!" לא שממש רציתי לנסוע לפלשתינה, מאזינים יקרים, אבל זאת נשמעה לי אופציה טובה הרבה יותר מהתוכנית של אימי להכניס אותי עוד פעם לפנימייה הקתולית לבנות! אבל ויק התעקש שלפני שנוסעים לשם בדחיפות, הוא מוכרח להישאר כאן עוד קצת כדי להסביר לעוד אנשים למה לא צריך להישאר כאן עוד קצת אלא לנסוע לשם בדחיפות – ונימוק משכנע מזה, תסכימו איתי, קשה למצוא אפילו בזמנים נאורים כמו שלנו! אז החלטנו לדחות את הנסיעה, ובגלל שאהבתי אליו הפכה כבר להערצה חסרת-

פשרות, יום אחד, החלטתי להפתיע אותו, עיצבתי לעצמי שרשרת זהב עם מגן-דויד עשוי מכסף, ענדתי אותה על חולצת חג-המולד שלי, והלכתי אליו, עם המגן-דויד שלי, ונכנסתי לחדר שלו, עם המגן-דויד שלי, והוא שכב על המיטה עירום, בלי שום מגן-דויד, וזיין מישהי, שלה דווקא היה צלב קטן על הצוואר, הסתכל עלי ככה, כמו שמסתכלים על ילדים מפגרים, ואמר לי – "אה כן, שכחתי להודיע לך שיש לי חברה חדשה, סליחה, כל טוב לך, ושבת שלום". ואני, עם המגן-דויד שלי, יצאתי משם, עם המגן-דויד שלי, מצאתי פח-אשפה, תלשתי את המגן-דויד הזה, והשלכתי אותו לתוכו. וזהו, מאזינים יקרים. זאת הייתה הפעם האחרונה שראיתי את אהבת חיי הראשונה. זמן קצר אחר-כך הוא נסע לפלשתינה, התחיל להתעסק שם בפוליטיקה, הפך לשר-חוץ או משהו כזה, ואז יום אחד שמעתי שרצחו אותו. זה קרה כשכבר הייתי נשואה ליוזף, וכששמעתי את זה, שרצחו את ויק ושלאף-אחד אין מושג מי רצח אותו או למה רצח אותו, שאלתי את בעלי בארוחת-הבוקר: "תגיד לי, יוזף, סתם בתור שאלה היפותטית, יכול להיות שמישהו מהחברים שלך קפץ, ככה, סתם, לביקור נימוסין בתל-אביב בזמן האחרון?". יוזף הרים לעברי מהחביתה והשונקע שלו את המבט, נעץ בי לאט לאט את העיניים השחורות שלו, חייך מין חיוך דמוני שכזה, ו –

(קמה, פונה לדלת, ומצותתת)

הוא צוחק...איך שהוא צוחק...אפילו המזכירה המסכנה כבר התחילה לצחוק...חלמה להיות רקדנית בלט...במחשבה שנייה, מאזינים יקרים, אני מקווה שאתם לא שומעים את הצחוק הזה.

(חושך)

.4

מגדה, רגליה מונחות על השולחן כבמעין מסיבה סלונית פרטית, שולפת מכיסה בקבוקון שנאפס זעיר, ולוגמת את טיפותיו האחרונות.

מגדה: (לתוך המיקרופון)

גונטר קונדט, בעלי הראשון, היה תעשיין מולטי-מיליונר אלמן מפגר וסדיסט שמאחוריו נגרו שני ילדים אימבצלים מכוערים שמנים וזבי-חוטם מנישואיו הראשונים. אחרי שהפכתי מבודהיסטית לציוניסטית הכריח אותי הטיפוס המבחיל ההוא להפוך מקתולית לפרוטסטנטית, מה שללא ספק סייע לי מהבחינה התיאולוגית למצוא לי מאהב צעיר שמבחינתו, כל עוד פתחתי את הרגליים, יכולתי להיות גם טרוצקיסטית.

(לוגמת)

תשע שנים נמשך הקרקס הזה, ואז התגרשנו. אבל דבר אחד נפלא, מאזינים יקרים, הרווחתי במהלך תשע השנים האפורות ההן. מאישה זעיר-בורגנית ממוצעת, כמו רבים מכם, מאזינים יקרים – הפכתי למולטי-מיליונרית, וחברה רשמית בחוג-הסילון של ברלין. בפעם הראשונה בחיי – טעמתי את מתיקות ההיי-סוסיאטי, וצר לי לבשר לכם, מאזינים יקרים, שהתמכרתי לקרם-דה-לה-קרם הזה לגמרי.

(לוגמת)

הרברט הובר, אחיינו של נשיא ארצות-הברית בזמנו, הציע לי נישואין תוך כדי נסיעה משותפת במכוניתו. אמרתי לו "לא, תודה", יצאתי מהרכב, התחלתי לצעוד לעבר המדרכה, הובר ג'וניור הכניס את המכונית להילוך אחורי, נסע ברברס ישר לתוכי, ריסק לי את הרגל, הכניס להילוך שלישי, ונסע הלאה.

(לוגמת)

גם אני החלטתי לנסוע הלאה.

(לוגמת)

כל מיני טיפוסים מכאן ועד להודעה חדשה רצו להינשא לגרושה היי-סוסיאטית שכמוני. עם כולם, בלי יוצא מן הכלל, קודם כל שכבתי, ולכולם, בלי יוצא מן הכלל, ואחרי שווידאתי שאני עומדת במרחק בטוח מהמכוניות שלהם, אמרתי "לא, תודה". והמשכתי לנסוע הלאה.

(לוגמת)

והמשכתי לנסוע הלאה.

(לוגמת)

והמשכתי.

(לוגמת)

והמשכתי.

(לוגמת)

ולא הגעתי לשומקום.

(משליכה את הבקבוק. פאזזה)

גרושה מולטי-מיליונרית. בודדה. הולכת מרוב בדידות ושעמום להרצאה של אחד יוזף גיבלס. נאציונל-סוציאליזם, גאווה לאומית, עתיד מבטיח, אין לי מושג על מה הוא מדבר, אבל כל משך ההרצאה העיניים שלו נעוצות בי, והעיניים שלי נעוצות בו. וכל מילה שהוא מוציא מהפה – ברק מפלח את השמיים. וכל תנועה שלו – כריזמה של טיגריס. ואני יושבת שם באולם, מהופנטת כמו ילדה קטנה שנקלעה בטעות להופעת-קסמים של הודיני, ומזילה ריר. ההרצאה מגיעה לסופה. אני עומדת לעזוב את האולם. הוא ניגש אלי פתאום. אומר לי "ניפגש, מתישהו, מה?" ונעלם. כל אותו הלילה אני לא נרדמת. ללא ספק נאציונל-סוציאליזם, ללא ספק גאווה לאומית, ללא ספק עתיד מבטיח – מה שבטוח – את ההודיני הזה אני רוצה אצלי במיטה. בבוקר אני רצה למשרדי-המפלגה ושואלת אם מחפשים עובדים. "מחפשים", אומרים לי, "אבל מכיוון שבינתיים אנחנו מפלגה קטנה, אז רק עובדים בהתנדבות. מתאים לך?". "מה זאת אומרת מתאים לך", אני צוחקת, "אני מוכנה לשלם מכיסי למפלגה הנפלאה הזאת תמורת הזכות לעבוד במשרדה!" "נו" אומרים לי, "נאציונל-סוציאליסטים אותנטיים כמוך הם מקרה נדיר במשרד הזה, לרוב הפקידות כאן אין בכלל מושג על מה אנחנו מדברים, התקבלת, זה השולחן שלך, הייל היטלר!". "הייל היטלר!", אני שואגת, ולא שיש לי מושג מה זה בדיוק צריך להביע, "ואל דאגה, רבותי", אני מוסיפה – "אני כבר אסביר לפקידות הסתומות האלה בפרוטרוט מה זה נאציונל-סוציאליזם!". טוב. אז יש לי שולחן, ומכונת-כתיבה, מתשע בבוקר עד חמש אחר-הצהריים אני מדפיסה את כל האידיאולוגיה הנאציונל-סוציאליסטית בשלושה העתקים, למנהלים אין מושג על האידיאולוגיה האמביציונל-סקסואליסטית של הפקידה החדשה שלהם, ו"הייל היטלר!" אחד גדול לכולנו. וככה זה נמשך כמה חודשים, מאה פקידות, מאה מכונות-כתיבה, מאה אלף מסמכים בשלוש מאות אלף העתקים, ואפילו לא יוזף גיבלס אחד קטן. בוקר אחד אני כבר לא יכולה להתאפק. "תגידי לי, גרטשן", אני שואלת פקידה שיושבת לצידי, "הוא לא מגיע לפה לפעמים?". "מי?" היא שואלת אותי. "לא חשוב" אני עונה לה, וממשיכה להדפיס. וגרטשן שואלת אותי "כבר קראת את מיין קמפף?". אין לי מושג על מה היא מדברת, אני עונה לה "אלא מה!", ובהפסקת הצהריים אני רצה לחנות-ספרים, קונה לי עותק של מיין קמפף, גומרת לקרוא אותו פעמיים תוך חצי שעה, וחוזק

מזה שאני מבינה שהבוס שלי הוא אסיר משוחרר, אין לי מושג על מה מדובר שם, אבל אני מסכימה עם כל מילה. למחרת. אני במשרד. הפקידה שלצידי אומרת לי "ושרק תדעי לך איזה מזל יש לך שהתקבלת למשרד הזה – כי עוד שבועיים אנחנו בשלטון!". "אלא מה!", אני אומרת לה כשלי מעולם לא היה מושג מתי מתקיימות הבחירות אצלנו, שלא לדבר על זה שמעולם גם לא הצבעתי לאף-אחד, אני ממשיכה לתקתק על מכונת-הכתיבה שלי, ואחרי שבועיים גרטשן ואני בשלטון. המשרד הקטן שלנו עובר דירה לאולם ענק עם ריצפת שיש, שולחנות דקורטיביים, מנורות קריסטל זוהרות, לי כבר יש תלוש משכורת שהולך ותופח מחודש לחודש, וחוץ מזה שאני זוכה בפרס "העובדת המצטיינת" כמעט כל יומיים - שום סימן חיים ליוזף גיבלס. "אפילו לפה הוא לא קופץ לפעמים?" אני שואלת את גרטשן. "מי?" היא שואלת אותי. ובדיוק כשה"לא חשוב" כבר עומד לי על קצה הלשון – הוא נכנס. חוצה בצעדים זריזים את האולם. כל הפקידות מסמיקות ומרכינות ראש. חוץ ממני. אני פשוט מזנקת מהכסא שלי, רצה אליו בדיוק כשהוא כבר עומד לצאת החוצה, תופסת לו את קצה השרוול, ואומרת לו, ככה, בפרצוף, "אז נפגשים מתישהו, מה?". כל הפקידות פוערות את הפה. אחת לוחשת לשנייה "שאלוהים יעזור לה". השלישית לוחשת לרביעית "חכי, חכי, איזה סטירה הוא תכף מחטיף לה". אבל לי לא איכפת מכלום, אני מחזיקה לו את קצה השרוול חזק חזק, אין שום סיכוי שאתן לו לצאת החוצה לפני שהוא קובע איתי דייט, ושאלוהים יעזור להן ולו. מזכירה חמישית לוחשת לשישית "מעניין אם נקבל ממנה גלויה מדכאו", הוא נועץ בי את העיניים המכשפות שלו, מזכירה שביעית לוחשת לשמינית "להלוויה של זאתי, אותי, בבקשה, לא להזמין", אבל הוא פשוט מחייך אלי, שולף מהכיס שלו פיסת נייר, רושם עליה את מספר הטלפון שלו, מוסר לי אותה, ובשיא העדינות הוא מנתק את היד שלי מקצה השרוול שלו, ויוצא. הפקידות בהלם טוטאלי. הן לא מאמינות למה שראו. שתקפוצנה לי, במטותא. לי יש את מספר הטלפון שלו. בערב אני רצה הביתה, וישר מחייגת את המספר. מהקו השני עונה לי קול מוזר "מסעדת "בוטיצ'לי", ערב טוב. במה אוכל לעזור לך?" אני מנתקת. כנראה חייגתי לא נכון. ושוב מחייגת. "מסעדת "בוטיצ'לי", ערב טוב. במה אוכל לעזור לך?". הוא החליט לשגע אותי, אני חושבת לעצמי, ובכל-זאת אומרת לבוטיצ'לי הזה "סלח לי, מי שלא תהיה, אבל אתה בטוח שזה לא המספר של הייר גיבלס?". דומיה אלחוטית. "ומי את, בדיוק?" שואל הבוטיצ'לי. "מגדה", אני אומרת לו. "מגדה מה?" הוא שואל אותי. "מגדה. פשוט מגדה". ושוב דומיה אלחוטית. "תואילי להמתין רגע, בבקשה" הוא אומר לי. אני מאלה

שעושות מה שאומרים להן – אז אני ממתינה. עוברת דקה. בדיוק כשאני עומדת לקנח את האף - הבוטי'צלי שוב על הקו. "הייר גיבלס מוסר לך ש - " "אפצ'ו!" "גזונטהייט! – מוסר לך שישמח לפגוש אותך כאן, הכתובת היא כך-וכך, אבל רק אם תזדרזי, בעוד חצי שעה אנחנו סוגרים, תודה, ולהתראות". מהירות האור זה הילוך איטי לעומת הזריזות שבה אני מתקלחת, מחליפה בגדים, מסדרת את התסרוקת, מורחת ליפסטיק, רצה לאורך חדר-המדרגות, עוצרת מונית ומטיסה את הנהג לכתובת כך-וכך. אני מדלגת מהמונית החוצה בכתובת כך-וכך. המונית נעלמת. אני מביטה סביבי. שום מסעדת ושום בוטיצ'לי. סמטא חשוכה. כמה שיכורים מעולפים שרועים על מכסה ביוב. חתולי-זבל נוברים בפח-אשפה. זונה ליד פנס-רחוב. כל הפקידות מהמשרד מתחילות לרקוד לי רומבה בראש, משרכבות את הלשון שלהן החוצה לעברי, יורקות עלי, משתינות על עצמן מרוב צחוק. פתיה שכמוני. אני רוצה לקבור את עצמי מרוב בושה. אין לי בכלל מושג איפה אני. אני מתחילה לפסוע לאורך המדרכה החשוכה. מרצדס לבנה צצה מאחורי, נעצרת לידי, החלון הקדמי נפתח, וגבר מכוער וקירח אומר לי "כנסי, בבקשה". "הזונות זה שם, חוצפן שכמוך!", אני אומרת לו, וממשיכה ללכת. המרצדס אחרי. שוב נעצרת לידי. שוב נפתח החלון, והקירח המכוער אומר לי עוד פעם "כנסי, בבקשה". "תשמע, מותק", אני אומרת לו, "אני בהחלט יכולה להבין למה רק זונה יכולה לספק את היצר המיני של קואזימודו שכמוך, אבל אני, לידיעתך" – "מגדה", הוא אומר לי. "סליחה?" "... "לידיעתי את מגדה. כנסי למכונית, בבקשה, הייר גיבלס מחכה לך". אמרתי לכם שאני מאלה שעושות מה שאומרים להן – אז אני נכנסת למרצדס, יהיה מה שיהיה. המרצדס נוסעת. אין לי מושג לאן אנחנו נוסעים, אבל לי כבר באמת שלא איכפת מכלום. נוסעים. נוסעים. נוסעים. איפה אנחנו? אין לי מושג – אבל ברלין זה כבר לא. להתראות, ברלין! נוסעים. נוסעים. נוסעים. לי כבר נדמה לי שאני רואה את מגדל אייפל דרך החלון, אז ליתר בטחון, אני מחליטה לנמנם קצת. מקסימום נתעורר בגוואטמלה. ואז, בדיוק כשאני כבר רואה את עצמי חוזרת הביתה ברגל מאנטרטיקה, בחריקה אלגנטית שכזאת המרצדס עוצרת, אני מתעוררת, הקואזימודו אומר לי "המשך בילוי נעים, ואל תיבהלי ממנו, כי הוא אולי נראה מפחיד, אבל בתוך-תוכו הוא איש פשוט וסימפטי, שמי, דרך אגב, הוא לא קואזימדו אלא הרמן גרינג, כל טוב לך, ולהתראות בקרוב". אני יוצאת החוצה, המרצדס נוסעת הלאה, ונעלמת. נו, אז מכיוון שאני כבר בטוחה שהגעתי לקהיר, אני מסתכלת סביבי, מחפשת פירמידה לקפוץ ממנה מרוב ייאוש, להתראות לך, מגדה, וניפגש מתישהו. ואז, כשאני לא רואה שום פירמידה באופק,

ומגיעה למסקנה הסופית שאני ללא ספק על הירח – נופל אור הירח שמעליי על אגם קטן. ווילה. קולות של צחוק ומוסיקה בוקעים דרך המרפסת שלה. "נו בטח", אני אומרת לעצמי "כל הסיבובים המטורפים האלה לילה שלם רק כדי להביא אותי לווילה הסודית שלו". אני כבר אלמד אותו לקח, את הנאצי הזה. אני מיישרת את החצאית, מחליקה את התסרוקת, פוסעת לדלת, ומצלצלת בפעמון. לא מעניין אותי מי יפתח – ממני הוא יחטוף סטירה. אני מחכה, מחכה, מחכה, כנראה שאפילו המשרתים עושים ממני צחוק, מחכה, מחכה, מחכה, שואלת את עצמי בינתיים איך אפשר לומר על איש שרמנטי כל-כך שהוא נראה מפחיד, אבל נו, מילא, שיהיה, יש כאלה שגם שרמנטיות מפחידה אותם, סטירה, על פנים, הוא יחטוף, מחכה, מחכה, מחכה, מי זה בכלל הרמן גרינג, השד יודע, אני שומעת פסיעות מתקרבות לדלת, ברגע האחרון אני מחליטה לעבור מסטירה לבוקס ומאגרפת את כף-ידי, וכשכולי כבר בעמדת זינוק למתקפה חזיתית כוללת, הדלת נפתחת, אני כבר רותחת, שק לי הייר גיבלס בתחת, ומי אם לא אדולף היטלר, עם שורש סלרי ביד אחת, וכוסית שמפנייה ביד השנייה, מופיע על הסף, מחייך אלי, נועץ בי מבט שלעולם לא אשכח ואומר לי בטון של בן טיפש-עשרה שתוי "פשוט יפהפייה. מה יש לומר. פשוט יפהפייה".

(פאזזה)

בשלב הזה, מאזינים יקרים, אני כבר לא קיימת. הפכתי ליציקת ברונזה, כרית נוצות, פוחלץ של ג'ירפה, מגדהמומיה, תקראו לזה איך שמתחשק לכם. כל מה שעובר לי במוח זה "הייל היטלר, הייל היטלר, הייל היטלר" וגם זה בגמגום מוחי טוטאלי ובשגיאות ניקוד של דיסלקטית. הפיהרר. הפיהרר עומד מולי. הפיהרר בכבודו ובעצמו. ואז, כשה"פשוט יפהפייה" נזרק לחלל האוויר בפעם השלישית, לא רק שאני כבר לא קיימת, וגם חוסר-הקיום שלי נמחק כלא היה, ומה שנשאר ממני זה רק הצל שלי שנופל בדיוק על הצל שלו, אני מרגישה איך שלוש מאות אלף קופידונים יורים לתוך ליבי שלוש מאות אלף חיצים מורעלים, וזהו, אני מאוהבת בפיהרר, ושמה-שמו יפגוש מתישהו את סבתא שלי, שלום, שלום וכל טוב. זוכרים, מאזינים יקרים, את ההרצאה, והברק, והכריזמה, והטיגריס, וההודיני? כי אם עוד לא הבנתם – אז אם ההוא הפנט אותי אחרי שעה של פטפטת, זה לעומתו, הפך אוטומטית לבעלי החדש. מי יוזף, מה גיבלס – שלג דאשתקד, אולד ניוז, הנידון אינו עולה כיתה, יהי זכרו ברוך. את זה עם השפם הזה אני רוצה! שמעת אותי, מיין מותק? אותך, אותך, ולא פחות מאך ורק ובאופן אקסלוסיבי שאינו משתמע לשני פנים אותך!

(פאזזה)

הוא מתקרב אלי, ולוחש לי באוזן "נטייל לנו קצת על שפת האגם, מה דעתך?" אני עושה לו משהו עם הראש שעבורי היה הסימן הראשון לאיבוד-הכרה אבל עבורו כנראה הביע את הסכמתי, והוא נוטל את זרועי, משלב אותה בזרועו, ואנחנו מתחילים לטייל לנו קצת על שפת האגם, כשבשלב זה כל מה שרציתי זה להתפשט, יפהפייה או לא יפהפייה, להפשיט גם את אדולף שלי, פיהרר או לא פיהרר, וששנינו נקפוץ עירומים לתוך המים ומצידי שגם לא נצא מתוכם לעולם, אמן. "את יודעת, מגדה", הוא אומר לי, "התאהבתי בך ברגע שראיתי אותך". לי אין מושג על איזה רגע היסטורי בדיוק מדבר אהובי החדש, אבל מכיוון שבשלב הנוכחי אני כבר ממילא לא מבינה שום-דבר יותר חוץ מזה שאני מגדה היטלר, נעים לי להכיר, אבל מי אתה בדיוק, בייבי, אני פשוט מחייכת אליו חיוך מוזר שכזה שהחיוך של המונה-ליזה זה קריקטורה לעומת החיוך האניגמאטי שלי. ה"הייל היטלר, הייל היטלר, הייל היטלר" שהתרוצץ לי במוח הופך בבת-אחת ל"דפוק אותי, דפוק אותי, דפוק אותי", והוא ממשיך. "האמיני לי, מגדה, לו יכולתי הייתי נושא אותך לאישה מחר בבוקר". ה"דפוק אותי, דפוק אותי, דפוק אותי" מתחלף בבת-אחת, וצר לי לבשר לכם את זה, מאזינים אנטישמיים יקרים שלי, ל"סימן טוב ומזל טוב, סימן טוב ומזל טוב", והוא ממשיך. "את אחת הנשים המדהימות ביותר שפגשתי בחיי, מגדה. רק אישה כמוך הייתה יכולה להיות בת-זוגתו של הפיהרר". והוא לוקח נשימה עמוקה, כשכל מה שאני רוצה זה להישאף יחד איתה ולהיבלע בתוכו, וממשיך. "נאציונל-סוציאליסטית פנאטית שכמוך היא בדיוק מה שחפשתי כל חיי. אבל, מגדה – "איזה אבל מגדה בראש שלך, אני שואלת את עצמי, מה פתאום אבל מגדה, אני ממשיכה ושואלת את עצמי, מאיפה צץ לך עכשיו האבל מגדה הזה, נשאלת השאלה מעצמה, והוא ממשיך. "אבל, מגדה - מכיוון שיוזף, האיש עליו אני סומך יותר מכל חברות הצבועים שמקיפה אותי, הודיע לי לפני כשבועיים על אירוסים, וחרף העובדה שאני מאוהב בך מבוהן רגלי ועד קצה שערותיי, לא אוכל לבגוד בנאמן שבאנשיי ולהציע לך נישואין לעולם. את הובטחת להיות אשתו, צר לי שלא פגשתי אותך לפניו, את ההחמצה של חיי, אבל אני לעולם לא אפסיק לאהוב אותך. זה יהיה הסוד הקטן שלנו, מגדה. הסוד הקטן שלנו".

(פאזזה)

זרועי עוד משולבת בזרועו, על קצה הלשון שלי כבר עומדות המילים "איזה הודיע לך לפני כשבועיים ואיזה אירוסים בראשך הקודח? הגיבלס הזה בקושי מכיר אותי! מי בכלל

התארס איתו? ממתי בדיוק הובטחתי להיות אשתו? מי הוא שיהפוך אותי להחמצה שלך? כל האופציות פתוחות, שלא לומר שהאופציה היחידה מבחינתי היא כבודך, אז מה אתה מבלבל לי במוח, חמודי?!". ופתאום, כשהוא כבר כמעט עומד לנשק אותי את הנשיקה הראשונה והאחרונה שלנו, וכשאני כבר מבינה שמרגע זה ועד עולם לא אבין יותר שום-דבר שקשור לגברים במפלגה הנאציונל-סוציאליסטית, על המרפסת של הווילה מופיע מי אם לא יוזף, מתנדנד קצת, מנפנף בבלון וצועק לעברנו "סליחה שאני מפריע לכם, מיין פיהרר, אבל רציתי לשאול את ארוסתי אם היא מעדיפה שהחתונה תיערך ביום שלישי הזה או ביום ראשון הבא!"

(פאזזה. היא מתכופפת אל בקבוקון השנאפס שהשליכה, מנסה לסחוט מתוכו עוד טיפה אחת אחרונה, ושוב משליכה אותו)

החתונה התקיימה כעבור שבועיים ביום חמישי. הפיהרר היה השושבין. גונטר, בעלי הראשון, שבכלל שכחתי מקיומו, קרא על זה בעיתון, וכמה ימים אחר-כך, כשישבתי בכסא-הנוח שלי על מרפסת ביתי החדש, ראיתי אותו פתאום עומד למטה. הוא שלף אקדח, צעק בקול מחריש אוזניים "מישו ועד גיבלס – כל המגדלנות זונות!", כיוון את האקדח לעברי, וירה. הכדור חלף כמה סנטימטרים מעלי ובנס לא חיסל אותי. אני יודעת שמעולם לא שמעתם על התקרית הזאת. אבל זה, כמו שאמר לי פעם מישהו, יהיה הסוד הקטן שלנו, מאזינים יקרים. הסוד הקטן שלנו.

(חושך)

.5

מגדה: (שתויה משהו. לתוך המיקרופון)
ליוזף ולי יש ששה ילדים יפהפיים. הם ואני, היינו –
(נהמה רחוקה ומאימת בוקעת לפתע מלמעלה)

סליחה, מאזינים יקרים, אבל נדמה לי שהצבא האדום רוצה להוציא אותנו להפסקת פרסומות קצרה. מיד נשוב.

(הנהמה הולכת ומתחזקת, הולכת וגוברת, ובבת-אחת נשמע פיצוץ עז של מטח ארטילרי רועם. דעיכתו. דומיה)

תודתי נתונה לספונסרים ובחזרה לתוכניתנו. ובכן, ליוזף ולי יש ששה ילדים יפהפיים. הם ואני היינו – אה, סליחה. השדרנית שכחה את הנספח הקבוע לדבר המפרסם. מיד נשוב. (צפירת אזעקת-אמת חזקה בוקעת. יללה ארוכה ומחרישת אוזניים שמכסה על כל דבריה הבאים של מגדה)

מגדה: ברשותכם, מאזינים יקרים. מכיוון שצפירת האזעקה הזאת היא הדבר היחיד שאתם מאזינים לו ברגעים אלה, אנצל את ההזדמנות שבה אינכם יכולים לשמוע אותי כדי לספר לכם על אודות אבי-החורג. הרבה יותר פשוט לי לדבר עליו כשממילא כל מה שתשמעו יהיה רק את הסירנה הזאת. אבי-החורג היה יהודי. (יללת האזעקה גוברת)

אבי-החורג היה יהודי. שמו היה ריכרד פרידלנדר. הוא היה איש מקסים. הוא אהב את אימי בכל ליבו. גם כשהתגרשה ממנו לא דעכה אהבתו אליה. (יללת האזעקה גוברת)

אבי-החורג לא ראה בי את בתו-החורגת. עבורו הייתי בתו האמיתית והוא אהב אותי בכל ליבו. עשה עבורי כל מה שאבא יכול לעשות. גם לאחר שאימי נטשה אותו, והוא נאלץ לעבוד כשוטף-כלים במסעדה עלובה, וחי בעוני מחפיר, עדיין היה שולח לי בובות יקרות שקנה עבורי בפרוטות העלובות שהרוויח, פרוטות עלובות שחסך אחת לאחת עבור צעצועים לבתו האהובה מגדה.

(יללת האזעקה גוברת. גם קולה של מגדה מתגבר)

בשנת 1935 נודע לאבי-החורג שהוא עומד להיאסר ולהישלח למחנה-ריכוז. אני ידעתי את זה, ולא עשיתי שום-דבר כדי למנוע את זה.

(יללת האזעקה הולכת וגוברת. גם קולה של מגדה הולך וגובר)

אבי-החורג הצליח איכשהו להגיע למשרדו של בעלי. הוא ביקש ממנו, מחתנו-החורג, לחוס על חייו. יוזף, שידע טוב מאוד שהאיש הזה הוא אבי-החורג, העמיד פנים לפתע שאין לו בכלל מושג מי הוא. אבי-החורג אמר ליוזף "אתה מוכרח לרחם עלי. אני אביה-החורג של אשתך. אני אהבתי אותה ותמיד אוהב אותה. היא מגדה שלי. אני מבקש ממך, הייר

גיבלס, אל תעשה את זה לאיש שאהב את אשתך יותר מכל דבר אחר בעולם". אבי-החורג
כרע על ברכיו, בכה, התחנן, ושוב בכה, ושוב התחנן, "רחם עלי, יוזף. רחם עלי". יוזף
אפילו לא הביט בו. הוא פשוט אמר: "מישהו מוכן בבקשה לסלק את היהודון הזקן
והמטורף הזה מהמשרד שלי? הוא מטנף לי את השטיח". אבי-החורג סולק מהמשרד,
ויומיים אחר-כך נשלח למחנה-ריכוז. אני ישבתי בחדר-הסמוך, שמעתי כל מילה, שמעתי
אותו בוכה, שמעתי אותו מתחנן על חייו, שמעתי את הזעקות שלו כשגררו אותו החוצה
והשליכו אותו לרחוב, הכול שמעתי, וגם אז לא עשיתי שום-דבר. גם כשהעלו אותו על
הרכבת למחנה-הריכוז, ידעתי את זה, וגם אז לא עשיתי שום-דבר כדי למנוע את זה. מילה
אחת שלי ואבי-החורג לא היה נשלח לשם. אבל אני לא עשיתי שום-דבר! כלום!
(האזעקה מגיעה לשיאה ועמה גם קולה של מגדה)

שלוש שנים היה אבי-החורג אסיר במחנה-ריכוז, שלוש שנים עבד אבי-החורג בעבודות
כפיה, שלוש שנים של רעב, זוועה וייאוש, שלוש שנים שבהן יכולתי בקלות להוציא אותו
משם, שלוש שנים שבהן יכולתי לעשות כל מה שרציתי, ואני לא עשיתי שום-דבר!!!
בשנת 1938 הוצא אבי-החורג למוות בתליה, אבי-החורג, אבי-החורג היהודי, אבי-החורג
היהודי ריכרד פרידלנדר שאהב אותי יותר מכל דבר אחר בעולם, שהיה שוטף-כלים
במסעדה עלובה ואסף פרוטות עלובות אחת אחת כדי לשלוח למגדה האהובה שלו בובות
יקרות, ריחף מת באוויר על קצהו של עמוד-חשמל כשחבל כביסה חונק את צווארו, ואני,
מגדה שלו, בתו, הדבר שאהב יותר מכל דבר בעולם הזה, אני אפילו לא בכיתי!!! אתה
שומע אותי, אבא? אני יודעת שאתה שומע אותי, אבא! במקום שבו אתה נמצא עכשיו שום
צפירת אזעקה לא מפריעה לך לשמוע אותי! במקום שבו אתה נמצא עכשיו קולטים את כל
שידורי-הרדיו של כל תחנות-השידור בכל הגלקסיה כולה בלי שום הפרעה, בבהירות
מוחלטת, בקול ברור וצלול! אז אני רוצה שתדע, אבא, אני רוצה שתדע, שנרצחת במחנה-
ריכוז במרחק של שעה וחצי נסיעה מכאן, ואני אפילו לא בכיתי!!!!!!
(מגדה משליכה בזעם את המיקרופון שבידיה לקרקע, קמה ממקומה, ניגשת אל הקיר,
מנתקת את חוט-החשמל של השקע, משליכה אותו לקרקע, חוזרת אל השולחן, אוזנת את
המכונה בידיה, מניפה אותה באוויר, ובדיוק כשהיא עומדת לנפץ אותה לרסיסים – דועכת
יבבת האזעקה. מגדה קפואה על מקומה כשהמכונה עדיין מונפת בזרועותיה, ואז משתתקת
לה האזעקה לגמרי, ודומיה מוחלטת משתררת)

(פאזזה)

(מגדה מניחה בזהירות את המכונה הכבויה על הקרקע. פוסעת לדלת. מצותתת)

מגדה: מוזר. פתאום שקט שם בחוץ. שקט לגמרי. רק איזה מלמול חרישי ולא ברור של
מזכירה מסכנה ש-

(קול פתאומי ועז של יריה בודדה קוטע את דבריה. פאזזה. מגדה עוצמת את עיניה)
- מזכירה מסכנה לשעבר. הסעיף הזה לא הופיע בחוזה המקצועי שלך, ובכל-זאת קיימת
אותו. ואת בכלל חלמת להיות רקדנית בלט. מה את חולמת להיות עכשיו, מזכירה מתה?
חולמת להיות.

(חושך)

.6

המכונה, כבויה, מונחת הפוכה על הקרקע. מגדה יושבת עליה.

מגדה: כפי שוודאי שמתם לב, מאזינים יקרים, ניתקתי את תחנת-השידור שלי מזרם-
החשמל של הבונקר. למעשה, היא מונחת כרגע על הרצפה ואני יושבת עליה בתנוחת
חרבון אלגנטית. בשלב זה של תוכניתנו, מאזינים יקרים, אני בטוחה שאין לכם ולי שום
צורך בחשמל, או בגלי-רדיו, או במיקרופונים ואנטנות כדי שתשמעו את קולי. ביניכם
וביני, מאזינים יקרים, קיימת תקשורת בלתי-אמצעית, אנטר-גלקטית, קוסמו-טלפתית,
ונטולת-צנזורה.

(קול עז של יריה בוקע מעבר לדלת)

ולהתראות בקרוב גם לך, מי שלא תהייה!

(פאוזה)

ובכן, מאזינים יקרים. ששת הילדים היפהפיים שלי. מסיבות הידועות רק לכם ולי, הענקתי לששת ילדיי שמות שהאות הראשונה בהם זהה לאות הראשונה בשם היטלר. בתי הבכורה – הלגה. הלדה בת ה-11. הלמוט, הולדה, הדה, ואחרונה חביבה, היידי. מכיוון שלפיהרר לא היו אישה או ילדים, ומתוקף היות בעלי השני לו במעלתו, הפכתי אני להיות הגברת הראשונה של הרייך השלישי, והלגה, הלדה, הלמוט, הולדה, הדה והיידי – למשפחה הראשונה של אותו הרייך. יום אחד, לאחר שבאולפניי הקולנוע של בעלי הופקו כבר עשרות סרטי-קולנוע אומנותיים באורך-מלא בהם למדנו כולנו על מורשתנו, מוצאנו, מולדתנו, תרבותנו, עליונותנו, ובעיקר, טמטומינו, עלה במוחו הקודח של בעלי הרעיון המבריק להפיק סרטים ביתיים וקצרים בהם תככב המשפחה הראשונה של הרייך השלישי – הלגה, הלדה, הלמוט, הולדה, הדה, היידי, ואני – כדי שאתם, מאזינים יקרים, תוכלו לחזות במו עיניכם כיצד מנהלת משפחה ארית מופתית שכמונו את חיי היומיום שלה, ובתקווה שהלגה, הלדה, הלמוט, הולדה, הדה, היידי, ואני, נהווה מודל לחיקוי עבורכם ועבור כל צופי-הקולנוע שטרם הבינו מהי, לכל השדים והרוחות, משפחה ארית מופתית. כולכם, אני בטוחה, ראיתם את הסרטים המרתקים בהם כיכבנו ששת ילדיי ואני –

(קול עז של יריה נוספת בוקע מעבר לדלת)

ביי ביי גם לך! - אך למען כל אלו מביניכם שהגיעו באיחור לבית-הקולנוע, או שהיו עסוקים באותו הזמן בכיבוש אירופה, הרשו לי להציג בפניכם מקבץ של קטעים נבחרים שערכתי במיוחד עבורכם. גבירותיי, רבותיי, גיבלס הפקות גאה להציג – משפחה ארית

לדוגמא – THE BEST OF!

(קמה ממקומה, מחליקה את תסרוקתה, ולוקחת נשימה עמוקה)

מגדה: ("מצלמה")

אנחנו יכולים להתחיל? מה? לחכות לאקשן? סליחה, אדוני הבמאי, אבל מה זה בדיוק אקשן ולמה אנחנו צריכים לחכות לו? אה. זה הסימן להתחיל. מאה אחוז. אז אנחנו מחכים לאקשן.

(ל"בתה")

הלדה, את יכולה להפסיק לשיר – עוד לא קיבלנו אקשן. לא, הלדה, לא מצלמים אותך עכשיו. נו, אבל אני מסבירה לך שלא מצלמים שום-דבר עד שלא מקבלים אקשן ושתפסיקי לשיר. מה, הלדה? להגיד לו מה? בסדר, הלדה. אימא תגיד לו.

(ל"מצלמה")

תסלח לי, אדוני הבמאי, אבל הלדה צריכה פיפי ומפחדת ללכת לבית-שימוש כי היא עובדת על השיר שלה כבר חודשיים ומפחדת שיגידו אקשן בדיוק באמצע הפיפי. מה? אקשן?

(ל"ילדיה")

ילדים, קיבלנו אקשן! הלדה – נא להתאפק עם הפיפי! מתחילים!

(ל"בתה")

וככה, הלגה, מסדרים אצלנו שולחן לארוחת-ערב מסורתית. מזלג בצד הזה, סכין בצד הזה, ואיפה המפית? נכון מאוד, הלגה! על הברכיים! תעברי לתרגילי-ההתעמלות שלך,

בבקשה!

(ל"בתה")

פלייה, רלווה, פלייה, רלווה, יופי, הולדה, ופלייה, רלווה, פלייה, רלווה –

(ל"בנה")

יותר אקספרסיבו בלה במול, הלמוט, יותר אקספרסיבו! לא, הלמוט, לא באך אומר, אימא אומרת!

(ל"בתה")

פלייה, רלווה, פלייה, רלווה, יופי, הולדה, יופי, פלייה, רלווה, פלייה, רלווה –

(ל"בתה")

בואי, היידי, תראי לאימא איך את מצחצחת שיניים! פה גדול! לחייך! אוי אוי אוי, היידי – מי שכחה שאצלנו מצחצחים גם את הלשון? נכון, היידי! היידי שכחה!

(ל"בתה")

הדה, צלי מקשטים עם בצל. לא, הדה. לא עם שום. אוי ואבוי לך שום בבית הזה!

(ל"בנה")

אני לא שומעת את הסטאקטו בדו דיאז, הלמוט! לא, הלמוט! לא אקספרסיבו! כבר גמרנו עם האקספרסיבו! עכשיו אנחנו בסטאקטו! לא, הלמוט! לא היידן אומר, אימא אומרת!

(ל"בתה")

ופלייה, ורלווה, ופלייה, ורלווה, יופי, הולדה –

(ל"בתה")

הלגה, אני לא רואה אותך עושה תרגילי חימום לפני הכפיפות! למתוח זרועות, הלגה! למתוח זרועות!

(ל"בתה")

אבל אני מסבירה לך בפעם המי-יודע-כמה שאצלנו לא אוכלים שום-דבר עם שום, הדה! וגם שכחת את הכרוב על האש, לידיעתך!

(ל"בתה")

יופי של סופראנו, הלדה! יופי של סופראנו! אופס – זייפנו קצת! לא נורא. מהתחלה!

(ל"בתה")

ופלייה, ורלווה, ופלייה, ורלווה –

(ל"בתה")

להגיע עם האצבעות עד לריצפה, הלגה, ולא לכופף את עמוד-השדרה!

(ל"בנה")

פיאניסימו בקודה, הלמוט! פיאניסימו בקודה!

(ל"בתה")

ופלייה, ורלווה –

(ל"בתה")

וממתי בדיוק אנחנו עושות פיפי בעמידה, היידי?

(ל"בתה")

ונא לא לשכוח להשחים את העוגיות, הדה!

(ל"בתה")

ובכל-זאת את מכופפת את עמוד-השידרה שלך בניגוד להוראותיי, הלגה!

(ל"בתה")

איזה יופי של פרה ציירה היידי לאימא! ואיפה השמש? מי שכחה את השמש? נכון, היידי!

היידי שכחה את השמש!

(ל"בתה")

– ופלייה, ורלווה –

(ל"בנה")

פורטיסימו, הלמוט! פורטיסימו!

(ל"בתה")

ועוד פעם זייפנו קצת, הלדה! לא נורא. מהתחלה!

(ל"בתה")

אבל אני אומרת לך שאת כן מכופפת אותו, הלגה!

(ל"בתה")

– ופלייה, ורלווה –

(ל"בתה")

איזה גפילטעפיש בראש שלך, הדה!?

(ל"בתה")

לא נורא. מהתחלה!

(ל"בנה")

אקסצנטריו, הלמוט! אקסצנטריו! אנחנו מתקרבים לפינאלה!

(ל"בתה")

– ופלייה, ורלווה –

(ל"בתה")

מהתחלה!

(ל"בתה")

לא מפהקים בפה פתוח, היידי!

(ל"בנה")

לא להכניס לי סינקופות לפני הפינאלה, בבקשה!

(ל"בתה")

מהתחלה!

(ל"בתה")

– ופלייה, ורלווה –

(ל"בתה")

להשחים, אמרתי – לא לשרוף!

("ל"בנה")

אלגריסימו, הלמוט! אלגריסימו! אתה כבר בפינאלה!

("ל"בתה")

מהתחלה!

("ל"בתה")

ופלייה, ורלווה –

("ל"בנה")

פינאלה, הלמוט! פינאלה!

("ל"בתה")

ועוד פלייה, ועוד רלווה, ועוד פלייה אחד, ועוד רלווה אחד, סיבוב לאחור, ו – שפאגאט!

בראבו, הולדה! בראבו!

("ל"בתה")

מהתחלה!!!

(נביחות בוקעות לפתע מעבר לדלת. מגדה קמה ממקומה בבהלה)

מגדה: מה זה היה?

(הנביחות ממשיכות)

מגדה: מה זה? ...

(הנביחות ממשיכות. מגדה פוערת את עיניה)

מגדה: הו אלוהים אדירים – זאת בלונדי. הכלבה של הפיהרר. אבל... זה לא הגיוני... הוא

הרי דחף לה ציאניד לפה... במו עיני ראיתי אותו מרעיל אותה... הוא רצה לבדוק כמה זמן

לוקח לציאניד להרוג, אז הוא בדק את זה על הכלבה שלו... בלונדי מתה אחרי עשרים

שניות... במו עיני ראיתי... הוא אמר שציאניד שמחסל אחרי עשרים שניות כלבת-רועים

חזקה כמו בלונדי שלו מוכרח להיות חומר איכותי...הוא היה מאוד מרוצה מתוצאות
הניסוי...עשרים שניות...היא התמוטטה אחרי עשרים שניות...אני ראיתי הכול...

(הנביחות ממשיכות)

מגדה: הו אלוהים אדירים – היא עוד בחיים. כנראה שאיבדה את ההכרה, ופתאום
התעוררה...בלונדי קמה לתחייה. איזה נס! זה הדבר המדהים ביותר שקרה בבונקר הזה
מאז שנכנסנו אליו! היא בטח מבולבלת נורא...היא בטח מחפשת את הבעלים שלה...היו לה
גם כמה גורים, גם אותם הוא הרעיל...הו אלוהים...תשמעו את הנביחות שלה...תשמעו איך
היא בוכה על הגורים המתים שלה...מה אני עושה...מה אני עושה...אני מוכרחה לפתוח
את הדלת ולהכניס אותה לכאן...לא איכפת לי...לא מעניין אותי...אני ובלונדי, ושתלכו
כולכם לעזאזל!

(פוסעת בזריזות אל הדלת)

(קול עז של יריה בוקע מעבר לדלת. הכלבה מיללת בכאב. מגדה קפואה על מקומה, מרחק
פסיעה מהדלת)

(יריה נוספת. היללות הולכות ונחלשות)

(יריה שלישית. ועוד אחת. היללות הופכות ליבבה חרישית, דועכות יותר ויותר, ואז
גוועות. דומיה. מגדה קפואה על מקומה. נדמה שהכלבה מתה. דומיה ארוכה. לפתע נשמעת
יללת-נביחה אחרונה נוראה ונואשת מכל קודמותיה, וצרור ארוך של יריות משתיק אותה
בבת-אחת. וזהו. דומיה מוחלטת)

(פאוזה)

מגדה: (ל"מצלמה", כמעט בלחש)

סליחה שאני שואלת אותך, אדוני הבמאי, אבל הילדים מאוד רוצים לדעת מה אומרים כשרוצים שהאקשן יפסיק...קאט? קאט, אמרת? תודה לך, אדוני הבמאי. שמעתם, ילדים? אומרים קאט. אז אם לא איכפת לך, אדוני הבמאי...קאט, בבקשה. קאט.

(חושך)

.7

מלמעלה בוקעים צלילי מוסיקה עממית עליזה. כינורות, חליל, תוף-יד ופעמונים.

מגדה יושבת בפינת החדר. נושאת מבטה אל התקרה.

מגדה: אתם שומעים את המוסיקה הזאת, מאזינים יקרים? לא, לא, מאזינים יקרים, מכשירי-הרדיו שלכם לא יצאו מדעתם. אתם באמת שומעים מוסיקה. זה הם. תושביי השכונה שהשתלטו על הקומה העליונה בבונקר הזה והפכו אותה למקלט שלהם. רוב הזמן אנחנו בכלל לא מרגישים בקיומם. אבל כשהם משתכרים, וזה קורה להם לפעמים, הם מתחילים לנגן מוסיקה. מוסיקה, מאזינים יקרים, ותאמינו לי – אתם באמת לא רוצים לדעת מה הם חוגגים. נכון שהמוסיקה הזאת עושה לכם פשוט חשק לרקוד? תרקדו, מאזינים יקרים, תרקדו סביב מכשירי-הרדיו שלכם. גם אני רוצה לרקוד.

(קמה ממקומה, ובפסיעות ואלס עדינות, כמתוך חלום, היא רוקדת)

מגדה: אח, מוסיקה, ריקודים, רומנטיקה. זוכר, יוזף? כמה מתוקות ועליזות היו השנים הראשונות של הרייך השלישי. בהתחלה היה הכול כל-כך נוצץ, זוהר ואלגנטי. אהבה גדולה לא הייתה בינינו, אבל לכל מקום אליו הגענו, היו כולם נועצים בך מבטיי קינאה. "מאיפה הגריל בן-המזל הזה את הליידי המקסימה הזאת?". ובכל פעם שהייתי שומעת את זה – הייתי מתאהבת בך מחדש. אתה נאמת בפני האומה את מה שנאמת – לי היו פינות-רדיו חביבות על צווי-האופנה האחרונים, מוסיקה קלאסית, המלצות לסרטים, וכמובן,

טיפים מקצועיים בכל מה שקשור לאלגנטיות. הייתי מאושרת בחלקי, ובזכות שנפלה בחיקי להיות האישה לדוגמא לכל מעריצותי הנציונאל-סוציאליסטיות. גם כשהודיעו לי העורכים שפינות-הרדיו שלי אינן פופולאריות במיוחד, ושהם נאלצים לבטל אותן – שמחתי להפוך לעקרת-בית במעיל פרווה ושרשרת פנינים, והמשכתי להעריץ אותך דרך מכשיר-הרדיו שלי. גם כשיום אחד, ככה, סתם, מתוך סקרנות אווילית שאלתי אותך "תגיד לי, יקירי, אתה הלא יודע למה התאהבתי אני כך מהדקה הראשונה שראיתי אותך. אבל מה גרם לך להתאהב בי, יקירי, עוד לא הבנתי. הייתי כל-כך יפהפייה בעיניך?" ואתה ענית לי, ואפילו לא צחקת, "יפהפייה? את? מקסימום אלגנטית, וגם זה לא בטוח כל-כך", ואני שאלתי אותך "אז למה התחתנת איתי, יקירי?" ואתה ענית לי, והפעם דווקא כן צחקת "מפניי שהיית הגרושה המולטי-מיליונרית היחידה שהייתה בסביבה ואת הפוטנציאל הדקורטיבי שלך להיות אשתי הייצוגית היה יכול לראות ממרחק מאתיים מטרים גם כלב עיוור זה למה!" – האמנתי שזאת עוד אחת מהבדיחות השנונות שלך, והחיוך שלי לא נמחק. חייתי לצידך בבית המפואר ביותר בגרמניה כולה, כלוב-זהב, לא כלוב-זהב, לי זה לא היה איכפת – היה לי נוח, היה לי כל מה שהייתי צריכה, והמשכתי לחייך. אח, מוסיקה, רומנטיקה, ריקודים. זוכר, יוזף? הילדים ואני היינו המשפחה הראשונה שלך ושל הרייך השלישי – ואתה...אתה...הבעל למופת והאבא האידיאלי...בהתחלה זיינת פרוצות רחוב...אחר-כך זיינת את המזכירות שלך...אחר-כך זיינת את השחקניות באולפנים שלך...אחר-כך זיינת כל מה שרק יכולת לזיין...ואז מאדאם בארובה...כוכבת-הקולנוע הצ'כית הזאת...אותה לא זיינת...לא, לא את מאדאם בארובה הדגולה...איתה רצית להתחתן...זוכר, יוזף?...זוכר איך יום אחד הודעת לי שזהו...שאתה מאוהב...שהחלטת לנטוש את הילדים שלך ואוהבי...שהחלטת לעזוב את המפלגה שלך...שאתה מתכוון לנסוע איתה ליפן...אח, מוסיקה, ריקודים, רומנטיקה...זוכר, יוזף?...זוכר שבהתחלה, כשזיינת פרוצות, קצת התאכזבתי ממך...זוכר כשזיינת את המזכירות שלך כבר התחלתי לכעוס...זוכרת כשזיינת את השחקניות באולפנים שלך הייתי על סף התמוטטות-עצבים...זוכר איך התרגלתי להתמוטטויות-העצבים האלה...זוכר, יוזף?...זוכר איך כשסוף סוף, אחרי שכבר הפכתי לנוירוטית ממוצעת ומכורה לכדורי-הרגעה ולמדתי איכשהו לחיות גם עם זה, התאהבת בבארובה שלך, ואני נכנסתי להתקף פסיכוטי...זוכר איך בלילה, כשכולם ישנו, באו שני בחורים צעירים, דחפו אותי לתוך פולקסוואגן לבנה, ולקחו אותי לבית-המשוגעים...זוכר, יוזף?...זוכר איך שבזמן שהסרטים המשפחתיים בכיכובי היו

הלהיט שלך, אני ישבתי שם, במחלקה הסגורה, קשורה לחלוק ארוך, בתוך החרא שלי עצמי, וצרחתי – אההההההההההה!...זוכר, יוזף?...זוכר איך אף-אחד חוץ ממך לא ידע מזה...זוכר איך הפסיכיאטר הודיע לי שעל-פי הדיאגנוזה שלו אני סכיזופרנית-פאראנואידיית, ואז התחילו לטפל במוח שלי בשוקים חשמליים...זוכר איך אחרי חודשיים שישבתי שם, בבית-המשוגעים, במחלקה הסגורה, קשורה לחלוק ארוך, בתוך החרא של עצמי, מסוממת, מחוברת לאלקטרודות חשמליות, הצלחתי בכוחותיי האחרוניים להרים טלפון לפיהרר, וכל מה שיכולתי לומר לו זה, קקקקק...טטטטטטט...ררררררר...זוכר איך חצי-שעה אחר-כך נעלמה הבארובה שלך מעל פני-האדמה...זוכר איך חזרתי הביתה...במונית...לבדי...בלי אף-אחד...זוכר את היום שבו מתי, יוזף?...זוכר...זוכר איך גם כשכבר לא הייתי עוד יצור אנושי, וההפצצות האווירית כבר השמידו את חצי העיר, אתה שידרת ברדיו שלך הודעה בשמי, ובה שמחת לבשר לאזרחים הגוועים ברעב שהגברת הראשונה שלהם מצאה פתרון לבעיית תת-התזונה שלהם ושאני מייעצת להם ללכת לדוג צפרדעים מפני שאכילת צפרדעים תשלים את אחוזי הפרוטאינים החסרים להם?...זוכר את הצפרדעים האלה, יוזף?... אח, מוסיקה, ריקודים, רומנטיקה...כל הנשים המסכנות שנקלעו לתוך המפלגה המזורגגת שלכם...כל הנשים המסכנות...כולל מה-שמה...הפילגש החמודה...פרוהליין בראון הנאיבית...היא בכלל חייתה על פלנטה אחרת...שם...בקן-הנשרים שלה...גבוה יותר מהעננים של פסגות האלפים...לבדה...על המרפסת...וכשהיא הגיעה לכאן, לבונקר הזה...אני שאלתי אותה - אווה מותק מה בדיוק את עושה כאן?... "באתי לחגוג עם וולפי שלי את יום-ההולדת החמישים ושש שלו"...איזה יום-הולדת בראש שלך אווה מותק?... איך בכלל הצלחת להגיע לכאן?... "נכנסתי למרצדס שלי ונסעתי מהאלפים לברלין – נכון שהכבישים של וולפי שלי זה משהו או לא משהו?... "אבל אווה מותק לא שמת לב במקרה שמטוסים מפציצים את כל העיר?... "אבל אני חשבתי שזה מפגן אווה אווירי לכבוד יום-ההולדת החמישים ושש של וולפי שלי"... "אבל אווה מותק לא שמת לב במקרה שכל העיר הפכה לתל-חורבות?... "אבל אני חשבתי שהורסים את הבתים הישנים כדי לבנות את ברלין הנצחית לפי השרטוטים הארכיטקטים של וולפי שלי"... "אבל אווה מותק לא שמעת במקרה שוולפי שלך הפסיד במלחמה?... "אבל אני כבר תכננתי את ירח-הדבש שלנו במוסקבה"... "אבל אווה מותק את לא מבינה שזה הסוף?... "הסוף של היום-הולדת?... "לא אווה מותק הסוף של כולנו..." "אבל אני חשבתי שוולפי החליט להתחתן איתי סוף סוף, הנה, תראי איזה שמלה פרחונית

משגעת קיבלתי ממנו"... אבל אווה מותק את לא רואה את הטלאי הצהוב הזה על השמלה הפרחונית והמשגעת הזאת?... "אבל אני חשבתי שזאת דקורציה"... אבל אווה מותק את לא מבינה שוולפי שלך נתן לה במתנה שמלה של יהודיה מסכנה שמתה באושוויץ?... "אבל אני חשבתי שזה בית-חרושת פולני לטכסטיל, וולפי שלי בחיים לא היה קונה לי שמלה יד-שניה"... אבל אווה מותק את לא מבינה שוולפי שלך עושה ממך צחוק?... "אבל וולפי שלי בחיים לא היה עושה ממני צחוק – כל גרמניה מכירה אותי"... אבל אווה מותק את לא מבינה שמעטים ביותר אם בכלל שמעו אי-פעם על קיומך?... את לא מבינה שגם את הסוד הקטן שלו?... את לא תופסת אווה מותק מה האיש הזה עשה לך?... אח, מוסיקה, ריקודים, רומנטיקה... בדבר אחד היא צדקה, המסכנה, הוא באמת התחתן אתה... חמש-עשרה שנה היא חיכתה לרגע הזה, וסוף סוף הוא באמת התחתן איתה... הייתם צריכים לראות אותה... עומדת בשמלת-החתונה שלה בתוך הבונקר המצחין הזה וצוחקת, וצוחקת... היא הייתה כל-כך מאושרת... שעה וחצי אחר-כך הוא דחף לה ציאניד לפה... כנראה חשבה שהיא מוצצת סוכריית מנטה... ואתה... אתה, מיין פיהרר... אני כל-כך הערצתי אותך... לא היה לי כל-כך מושג בפוליטיקה, אתה יודע, ובכל-זאת הערצתי כל מילה שאמרת... עד שהתחלת לדבר שטויות שכאלה... בשטויות דווקא יש לי מושג... ואז, כשיוזף הכריח אותי ואת הילדים שלי לרדת לבונקר שלך... אתה ישבת במשרד שלך ואכלת שוקולד.. כל מה שעניין אותך היה שוקולד... גנרלים נכנסו ויצאו מהבונקר הזה בניסיונות לשכנע אותך להיכנע... אבל מה שלך היה חשוב לדעת זה אם הם הביאו לך שוקולד... ואז גם שוקולד לא היה מספיק בשבילך... פתאום החלטת להתקדם לעוגות... מזכירות מסכנות היו צריכות לצאת מהבונקר הזה לעיר הבוערת כדי לקנות לך עוגות... וכשהיית מזמין אותנו לשמוע את התוכניות האסטרטגיות החדשות שלך... נו, מילא השטויות שלך על הרקטות הסטטוספרייות הסודיות שלך שהולכות למחוק את ניו-יורק בעוד שעה, אבל ההרצאות האינסופיות האלה על דיאטות צמחוניות, ואילוף כלבים, והעונה הבאה של פסטיבל וואגנר, וכמה שהעולם היה רע אליך, וכמה שאתה מסכן... אח, מוסיקה, ריקודים, רומנטיקה... תרקדו, מאזינים יקרים. תרקדו סביב מכשירי-הרדיו שלכם כל עוד אתם יכולים. כי בכל רגע, אתם יודעים, עלולה המוסיקה של חייכם –

(קולות המוסיקה מהקומה העליונה משתתקים. מגדה נושאת מבטה למעלה)

- להיפסק.

(פאזזה. היא פונה לדלת. מצותתת)

מגדה: הנה, הוא שוב צוחק...מעניין מה מצחיק אותו עכשיו...אבל זה לא הצחוק הרגיל
שלו...לא, לא...זה צחוק שאני עוד לא שמעתי ממנו...

(פאזזה)

נדמה לי שאני מריחה בשר שרוף. ריח מתוק שכזה של גופה בוערת.

(פאזזה)

אה כן. זה האדון והגברת היטלר יוצאים לירח-הדבש שלהם. מסתבר שיוזף בכל-זאת מצא
חבית-נפט. על יוזף תמיד אפשר היה לסמוך.

(פאזזה)

תצחק, חמוד שלי, תצחק...אתה הרי חיכית לרגע הזה שבו ייעלמו כולם...אתה הרי לא
ירדת לבונקר הזה כדי להתפגר...אתה ירדת לכאן כדי להציל את החיים שלך...מה איכפת
לך לחיות מתחת לפני-האדמה כמו תולעת? אתה, ואני, והילדים...נחיה כאן, בבונקר הזה,
עשרים, שלושים שנה...נחכה ששם למעלה כבר לא יזכרו בכלל מי אתה ומה עשית...מה
יש?...למי בוער?...כולם הרי ממילא שוכחים בסופו של דבר הכול...בינתיים תחיה לה
משפחת גיבלס מתחת לפני-האדמה...הילדים ימשיכו לשיר, לצייר, לעשות תרגילי-
התעמלות, לך יהיה זמן לכתוב את האוטוביוגרפיה שלך, נחגוג ימי-הולדת...אוכל ושתייה
יש כאן במרתפים לעוד מאה שנה...נכון שתצטרך ללמוד לחיות בלי סיגריות, אבל ממילא
כבר הרבה זמן תכננת להיגמל מעישון...ואז, יום בהיר אחד, כשלמעלה אף-אחד כבר לא
יזכור מה אתה, והוא, והיא, ואני, והם, ואנחנו עשינו...כשהם בכלל כבר לא יזכרו את
המלחמה המחפירה הזאת...את כל הקטסטרופה המפלצתית הזאת...נטפס לנו בעליצות
למעלה, נצא דרך הפתח, נשתלב בהמון הסואן של הרחוב, אף-אחד לא יזהה אותנו, ואם
יזהו, למי בכלל כבר יהיה איכפת...ואז נמצא לנו דירה קטנה, עם גינה סימפטית, אתה תלך
לעבוד בדואר, נפתח תוכנית חסכון, נהיה בני-אדם פשוטים, כמו כולם, כמו כולם, כמו
כולם... תצחק, חמוד שלי, תצחק...

(חושך)

המכונה על הרצפה. כבויה. מגדה ניגשת אליה, נוטלת אותה בידיה, ומניחה אותה על השולחן. היא מחברת את התקע-החשמלי לקיר, והמכונה שוב מתעוררת לחיים ברעש מכאני, רטט, ואורות מהבהבים. מגדה מתיישבת על כסא-העץ שמול המכונה, נוטלת את המיקרופון לידיה, ומדברת לתוכו.

מגדה: מאזינים יקרים. תוכניתנו עומדת להסתיים. זה השידור האחרון שלי אליכם, ומכיוון שאתם בוודאי ממהרים כבר להמשיך לדרכם, אדבר אליכם קצר ולעניין. ובכן –

(בבת-אחת מחשיך החדר והמכונה כבה)

מגדה: מאזינים יקרים, אני שמחה לבשר לכם שברגע זה נותק זרם-החשמל של הבונקר באופן סופי ושאני שרויה כעת באפילה גמורה. תיארתי לעצמי שזה יקרה מתישהו, והתכוננתי מראש לאפשרות זו.

(היא שולפת נר וקופסת גפרורים מכיסה ומדליקה אותו)

(הנר מאיר את פינת הישיבה שלה. המיקרופון עדיין בידיה)

מגדה: הדלקתי נר. אנחנו יכולים להמשיך, וכפי שציינתי בפניכם, אעשה זאת בזריזות ובפשטות. ובכן, מאזינים יקרים –

(פאוזה)

לפני כשעה נכנסתי לחדר הזה. אף אחד לא ראה אותי נכנס אליו. גם הוא לא ראה. לאיש לא היה מושג שאני כאן. רק לכם.

(פאוזה)

לפני שנכנסתי לחדר הזה, עברתי בחדר שהוקצה לששת ילדיי ביום שירדנו לבונקר הזה.

(פאזזה)

הילדים שיחקו בצעצועים שהביאו אתם כשירדנו לכאן. הם היו במצב-רוח טוב כמו תמיד, חוץ מהלגה, בתי הבכורה, ששאלה אותי למה בכלל ירדנו לכאן, מה יש לנו לחפש פה, ומתי נצא מהחור המסריח הזה סוף סוף. החטפתי לה סטירה.

(פאזזה)

בידיי החזקתי מגש עם שש כוסות קקאו חם. הילדים שמחו מאוד לראות שאימא הכינה להם קקאו חם, חוץ מהלגה, בתי הבכורה, שאמרה לי שהיא כבר בוגרת מדי לשטויות כמו קקאו, ושאלך להכין לה קפה שחור. החטפתי לה עוד סטירה.

(פאזזה)

לתוך כל כוס קקאו הכנסתי גלולת ציאניד. עשיתי את זה במטבח, לפני שנכנסתי לחדר שלהם. להם לא היה מושג שהקקאו החם שלהם מורעל.

(פאזזה)

עברתי ביניהם אחד אחד עם המגש ונתתי לכל אחד מהם את כוס הקקאו החם שלו.

(פאזזה)

מכיוון שהם ילדים מתורבתים הם חיכו עד שכוסות הקקאו תוגשנה לכל אחד ואחד מהם כדי שיוכלו לשתות את הקקאו החם שלהם ביחד.

(פאזזה)

ואז הם שתו את הקקאו החם שלהם ביחד, חוץ מהלגה, בתי הבכורה, שהתעקשה על קפה שחור. תפסתי אותה בגרון, פתחתי לה את הפה, ושפכתי לתוך הקיבה שלה את הקקאו החם.

(פאזזה)

אחרי עשרים שניות בדיוק הם מתו. חוץ מהלגה – היא מתה אחרי חצי דקה.

(פאזזה)

יצאתי מהחדר שלהם, סגרתי את הדלת, ונכנסתי לכאן.

(פאזזה)

לבעלי עדיין אין מושג שאשתו רצחה את ילדיה. הוא היה עסוק מדי בעניינים חשובים יותר.

(פאזזה)

העניין הוא כזה.

(פאזזה)

גלולות הציאניד בהן רצחתי את ילדיי היו גלולות הציאניד האחרונות במלאי של הבונקר.
קיבלתי אותן מהפיהרר בעצמו. הנחתי שגם ליוזף ולי יישארו גלולות, אבל טעיתי.

(פאזזה)

הפיהרר בלע את כל הגלולות האחרות. הפחדן השפל הזה רצה להיות בטוח שמותו יהיה
מהיר במיוחד.

(פאזזה)

מאז שנכנסתי לחדר הזה ועד לרגע זה ספרתי כל ירייה וירייה שנורתה. על-פי החישובים
שלי, אין לי כל ספק, שגם כדורי-אקדח אין יותר בבונקר הזה.

(פאזזה)

אינני מתכוונת לתלות את עצמי. מוות בתלייה מעורר בי זיכרונות לא נעימים.

(פאזזה)

אינני מתכוונת לשבת כאן ולחכות לחיילים הרוסים שייקחו אותי בשבי.

(פאזזה)

הדרך היחידה שלי להתאבד – היא לצאת מהבונקר הזה עם אקדח ולכוון אותו אליהם.
מכיוון שלהם לא יהיה מושג שהאקדח שלי איננו טעון, הם ירססו אותי בצרור של יריות.

(פאזזה)

יוזף יעשה בדיוק מה שאני מתכוונת לעשות. גם לו אין ברירה אחרת.

(פאזזה)

שנינו נצא החוצה ונתן להם לגמור את העבודה במקומנו.

(פאזזה)

אני מודה לכם שהאזנתם לי. אני מקווה שנהניתם מתוכנית-הרדיו שלי. אני מאחלת

לכולכם לילה טוב, ו...ניפגש מתישהו, מה?

(פאזזה. היא מניחה את המיקרופון על השולחן, נוטלת את הנר בידיה, ופוסעת אל עבר

הדלת)

(היא נעצרת)

(היא סבה לאחור, חוזרת אל השולחן, נוטלת את המיקרופון לידיה, ומדברת לתוכו)

מגדה: מילה אחרונה, ברשותכם. קודם כל – כולכם, צרכני-תקשורת מזורגים, כולכם
ובלי יוצא מן הכלל, מתבקשים ברגע זה לנתק את מכשירי-הרדיו שלכם! השידור הבא
איננו מיועד לכם, אלא לאיש אחד בלבד – אוסקר רייטשל, אבי האמיתי. ניתקתם,

כוליערות? תודה!

(פאזזה ארוכה)

מר רייטשל היקר.

(פאזזה)

אבא.

(פאזזה)

אני מצטערת שלא הספקתי ללמוד ממך את עקרונות הבודהיזם.

(פאזזה)

הייתי ילדה קטנה, ואימא סילקה אותך מחיינו לפני שבכלל הבנתי מה קורה.

(פאזזה)

נדמה לי שכבר ציינתי את הרגע ההוא בפניי המאזינים, אבל הם כבר אינם איתנו יותר,
ומה שסיפרתי להם היה שקר גמור. עכשיו זה רק אתה – ואני.

(פאזזה)

פעם, היה לי חלום שבו כולנו היינו מתים. בניגוד למה שאמרתי למאזינים, זה לא היה סיוט
מחריד. נהפוך הוא. זה היה אחד החלומות המשעשעים ביותר שהיו לי בילדותי. בניגוד
למה שאמרתי למאזינים, לא צרחתי "הצילו! הצילו!". אתה הרי יודע מה באמת קרה
באותו לילה. אני התחלתי לצחוק מתוך שינה. מה זה לצחוק. התגלגלתי מצחוק. התפקעתי
מצחוק. השתנתי בתחתונים מרוב צחוק. המיטה רעדה מרוב צחוק. בניגוד למה שאמרתי
למאזינים, לא אתה נכנסת לחדר בריצה, אלא אימא. היא לא הבינה מה מצחיק כל-כך את
הילדה שלה באמצע הלילה, ועוד מתוך שינה. היא העירה אותי, ואני סיפרתי לה שחלמתי
מה שחלמתי, ושזה היה מצחיק נורא. היא התחילה לצחוק יחד איתי. היא אמרה לי "חכי לי
רגע, מגדה", יצאה מחדר-השינה שלי, וחזרה אליו כעבור רגע עם בקבוק שנאפס. היא
גמרה חצי בקבוק בלגימה אחת, ונתנה גם לי לשותות כמה לגימות. ישבנו שתינו על המיטה,
שיכורות לגמרי. אימא שואלת אותי "תגידי לי, מגדה – גם הבודהיסט שלנו התפגר לך
בחלום?" "כן, אימא. גם אבא התפגר". אימא ואני התפוצצנו מצחוק. "רוצה שאימא תעשה

לך חיקוי של אבא, מגדה?" – "כן, אימא, כן, כן, כן, אימא, בבקשה תעשי לי חיקוי של אבא". ואנחנו כבר עומדות להתעלף מרוב צחוק. אימא התיישבה עם בקבוק השנאפס שלה על הרצפה בתנוחת מדיטציה, והתחילה לחקות אותך. מה זה לחקות – חבל על הזמן. "ילדתי", אימא אומרת לי בקול שלך בזמן שאני משתוללת מרוב צחוק "אבא'לה רוצה לומר לך שאחרי מלחמת העולם הראשונה הוא הפך לבודהיסט בגלל שקפץ לו בורג מהמוח". היא גומרת את החצי האחרון של בקבוק השנאפס שלה בלגימה אחת וממשיכה. "את יודעת, ילדתי. אבא'לה ראה המון המון מתים במלחמת העולם הראשונה וזה בכלל לא הצחיק אותו". אימא מתאפקת לא לצחוק וממשיכה "אנחנו הבודהיסטים, בעיקר מטורללים כמוני, לא מפחדים למות. יודעת למה, ילדתי? קודם כל, כי אנחנו הבודהיסטים קמים לתחייה חצי דקה אחרי שאנחנו מתים. ודבר שני, ילדתי, כי מציד, גם את, גם אימא שלך, וגם אני, יכולים ללכת לעזאזל". פתאום הפסקתי לצחוק. פתאום לא הבנתי אם זאת היא או אתה או חיקוי שלך או חיקוי שלה ואמרתי לה "די, אימא, תפסיקי עם זה, בבקשה". אבל את אימא כבר אי-אפשר היה להפסיק. "ילדתי, תקשיבי טוב טוב למה שאבא אומר לך. קודם כל, סליחה שבכלל דפקתי את אימא שלך והכנסתי אותה להריון. מבחינתי עדיף היה שבכלל לא היית בחיים". "די כבר, אימא, בבקשה, די, את מפחידה אותי". אבל היא ממשיכה. "מבחינתי, ילדתי, הייתי רוצה אותך ברגע שנולדת". אני מתחילה לבכות, מתחננת ממנה שתפסיק עם זה, שאני לא רוצה לשמוע את זה, אבל היא ממשיכה. "בכל מקרה, ילדתי. אם לך יהיו פעם ילדים, חס ושלום, תעשי להם ולעצמך טובה ותהרגי אותם". אני בוכה ובוכה ורועדת כולי, ואימא עושה לי סימן עם האצבע שאשתוק ושתיכף היא גומרת עם ההצגה שלה, וממשיכה "תהרגי את הילדים שלך, מגדה. תהרגי אותם. אם את רוצה שיהיה להם סיכוי יותר טוב כשיקומו לתחייה ורצוי בתור ציפורים או פרפרים או פרחים או משהו כזה, אז צריך קודם כל להרוג אותם". אימא השתתקה, וצנחה שיכורה לגמרי על הרצפה. אני קפצתי מהמיטה, רצתי לחדר שלך, הערתי אותך, וסיפרתי לך מה אמרה לי אימא. אתה נעצת בי מבט מוזר שכזה, ואמרת לי במין קול יבש שכזה "לאימא יש כבר גבר חדש. מחר אתן עוברות לבית שלו. הוא יהיה האבא-החורג שלך. הוא יהודי. את תלמדי בבית-ספר יהודי. הם ילדים מאוד חכמים היהודים האלה. במיוחד הילדים היהודים בבית-הספר הזה. יש שם ילד מחונן אחד, פעם שיחקתי איתו שחמט בפארק העירוני, והוא ניצח אותי אחרי ארבעה מהלכים. נו. איך קוראים לו, לגאון? שכחתי את שמו. הכניס לי שח-מט אחרי ארבעה מהלכים, ואני אפילו לא זוכר את שמו. נו, מילא. על

כל פנים, שמונת העקרונות הנאצלים של בודהא לביטול ההשתוקקות הם – 1. הבנה נכונה. 2. חשיבה נכונה. 3. פעולה נכונה. 4. דיבור נכון. 5. פרנסה נכונה. 6. מודעות נכונה. 7. – ריכוז נכון. ולסיום, העיקרון הנאצל השמיני והאחרון שימנע ממך להשתוקק ובכך יציל אותך מהסבל, העיקרון הנאצל השמיני והאחרון שהוא תמצית כל הדברים שהם ברי-חלוף, ארעיים, ונתונים לשינוי-בלתי-פוסק - אה! נזכרתי, ילדתי! ויקטור חיים ארלוזורוב!"

(היא נושפת על הנר, ומכבה אותו)

(חושך)